

at § 74 bør kunne blive staaende, naar de Begunstigelse, hvorom der nu er Tale, falde bort. Det forekommer mig, at det Nette vilde være ikke at tage dem bort paa dette Sted, men behandle dem i Forbindelse med Forudsætningerne i § 74. Det er den naturlige Ordning af denne Sag. Ved at lade det staae saaledes som her og tage disse Begunstigelse bort og lade § 74 blive staaende, staae vi tvivlsomme, eller rettere anerkjendende ligeoverfor de Begunstigelse, som § 74 indeholder. Det er, som om vi vilde sige: Disse Begunstigelse, vi her tage bort, dem have vi et andet Herredømme over end over samtlige dem, som staae i § 74; vi give Begunstigelseerne i § 74 en Værdi, som vi ikke bør give dem. Det er, troer jeg, uheldigt at behandle hele dette Begunstigelsesspørgsmaal i Loven paa forskjellige Steder og forskjelligt; alle Begunstigelseerne høre hen paa eet Sted. Det er det, der giver os den største Styrke, at sige, Spørgsmaalet er en Gjenstand for Lovgivningen, og maaskee fortjener det en nærmere Undersøgelse. Vi vilde have været borte fra denne Vanstælgelighed, naar vi med Hensyn til hele denne Stempellovgivning havde betraadt det, som det forekommer mig, rigtige Grundlag, at Stempelstatten omfattede et Tidsmoment, saaledes at den ikke gjaldt for Nogle et Dieblif og for Andre en Evighed, saaledes at vi kom til at hæve disse Begunstigelse ved Slutningen af et vist bestemt Tidrum og at derved alle Fordringerne skete Fyldest. Endnu ere vi ikke komne derhen til, men endnu mindre ere vi komne til, at vi skulle sætte os i den Nødvendighed, at maatte affinde os ved Penge med dem, som have disse Begunstigelse. Jeg kan imidlertid give den høitærede Minister Ret i alle hans Udtalelser om denne Sag, med Undtagelse af et eneste Punkt, nemlig naar han siger, at for at staae os Styrke i denne Sag, vil det være rigtigt, at afgjøre det med Hensyn til de her nævnte Begunstigelse; thi derved dele vi Begunstigelseerne i Classer, Noget, som jeg ikke kan anerkjende for rigtigt. Naar jeg vil stemme med Mindretallet her, er det ikke fordi jeg jo anerkjender, at det, som Mindretallet her forlanger, ikke i Tidens Længde — om ogsaa i en kort Tid — bør beholde i Loven, men fordi jeg ikke vil

dele de Begunstigelse i visse bestemte Classer og derved skabe en ny Ret, som jeg ikke kan anerkjende for dem, som blive tilbage. Jeg troer saaledes, at hvordan Sagen end kommer til at stille sig til Slutning, inden Loven gaar ud herfra, er det, der stemmer bedst med Sagens virkelige Grundvæsen: Opretholdelse eller ikke Opretholdelse af samtlige Begunstigelse, og jeg skal derfor stemme for Mindretallets Forslag paa dette Sted, saa kan Afgjørelsen af Spørgsmaalet igjen komme frem ved tredie Behandling under § 74, der hører det hen, og kan det ikke vedtages i dette Dieblif, at Begunstigelseerne i det Hele bortfalde, bør samtlige Begunstigelse opretholde, indtil de ved særlig Lov kunne affattes.

Alberti: Til den høitærede Ministers Udtalelser skal jeg tillade mig at knytte nogle Bemærkninger. Den høitærede Minister tager Spørgsmaalet vedrørende Selveierbønders Testamenter som en Stempelafgiftslettelse, det er det Udtryk, som er brugt i Lovudkastet og som ogsaa den høitærede Minister brugte. Jeg tager imidlertid ikke Spørgsmaalet paa den Maade, idet jeg mener, at Lettelsen for Selveierbønden bestaaer i Protocollationen i Thingbogen, bestaaer i, at han kan møde og faae sin Billie indskreven og opbevaret i Thingbogen. Har han denne Lettelse, er det en Selvfølge, at der ikke kan negtes ham en Udskrift af Thingbogen, og denne maa da gives ham paa det samme Papir, som enhver anden Udskrift skal skrives paa — deri ligger Forskjellen. Jeg har allerede før omtalt, at det i Forordningerne af 1769 og 1837 udtrykkeligt er sagt, at en saadan Protocollation skal være eensgjældende med et lgl. konfirmeret Testamente. — Hvad nu deruæst Opretholdelsen af den ved Fæstesteders Salg givne Stempellettelse angaaer, saa seer jeg ikke, hvorledes den høitærede Minister egentlig kan indstaae for at de Skjøder, der vedkomme Domainegodsset og som endnu ikke ere expederede, ville kunne være expederede om fem Fjerdingaar. Dertil kommer endnu at denne Expedition forterer under Monarchiets Finantsminister, og over ham er Kongerigets Indenrigsminister i et Fælledsankiggende jo ikke raadig. Jeg har Grund til at troe, at en